

NR. 2 (18) FEBRUARIE 2022

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

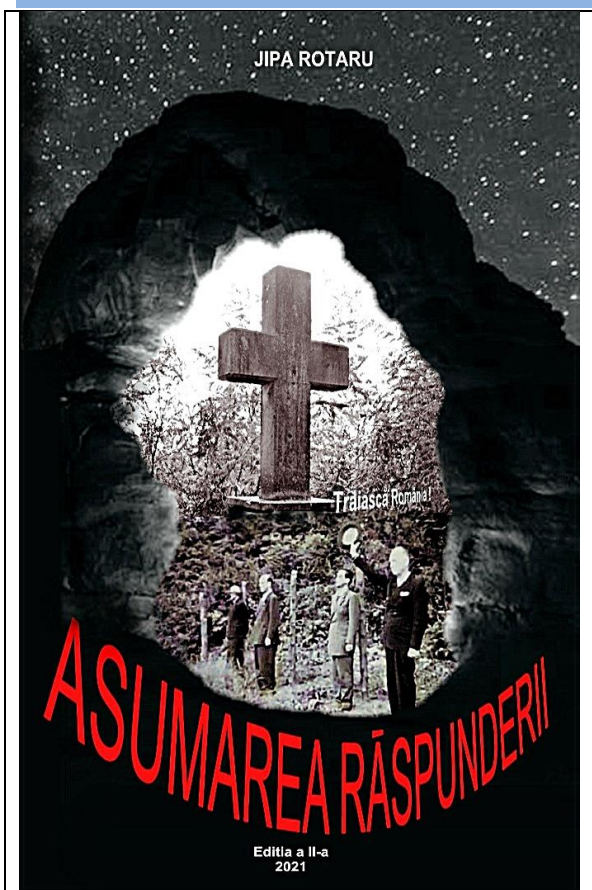
Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889, ISSN-L 2734 – 6889

Asumarea răspunderii

Comandor prof. univ. dr. Jipa ROTARU

JIPA ROTARU

Asumarea răspunderii reprezintă un proiect vechi de mai bine de 30 de ani și se constituie acum într-un omagiu adus celui care s-a aflat la cârma țării, în anii cei mai grei ai existenței României Moderne: 1940-1944.

Ideea descifrării capacității și a resorturilor unui om de a-și pune până la urmă viața și întreaga existență în slujba intereselor naționale, printr-o dăruire și asumare totală, s-a născut prin anii '80, atunci când, nevoit a mă documenta în scopul întocmirii tezei de doctorat cu tema: „Alianțele politico-militare ale României. 1934-1940”, am obținut aprobarea de a studia în Arhivele Militare Române (depozitele de la Pitești și București) și în acele „fonduri speciale” ale unor mari biblioteci, cea Militară Națională în special, în care se păstrau documentele și lucrările aparținătoare și referitoare la perioada regimului Ion Antonescu și a războiului nostru sfânt pentru reîntregirea fruntariilor grav ciuntite în anul de tristă amintire, 1940.

Treptat, de-a lungul a câțiva ani de studiu, am reușit a completa un bogat bagaj de date și cunoștințe referitoare la impresionanta viață și activitatea celui care, în vremuri de cumpănă prin care trecea țara și armata sa în cel de-al patrulea deceniu al secolului al XX-lea, nu a precupețit nici un efort, dăruindu-se până la sacrificiul suprem, operei de reconstrucție a instituțiilor politice și administrative ale

statului, a armatei în primul rând, pentru a le face capabile să susțină efortul general ce urma a fi întreprins de întreg neamul românesc, pentru eliberarea teritoriilor din trupul țării, samavolnic ocupate și cu ușurință cedate de un rege imatur, în cumplita vară a anului 1940.

Din seria documentelor, până atunci încuiate cu multe lacăte și lăsate pradă zeci de ani colbului specific arhivelor, am început încet, încet, să descifrez adevăratele resorturi ale capacității de asumare a răspunderii, celui ce s-a aflat la cârma țării în anii cei mai negri din istoria sa, Ion Antonescu, căci despre el este vorba. Enigmă și miracol, dăruirea totală și responsabilitățile asumate necondiționat de Mareșal, atât față de contemporanii săi, cât și față de cei de după, care au avut șansa de a-i cunoaște viața tragică, se constituie în faptele și destinul de martir al neamului său.

După evenimentele din 1989, istoricii români, cei militari cu predilecție, s-au aplecat din ce în ce mai insistent asupra personalităților, evenimentelor și faptelor istorice, până atunci interzise. Printre acestea, cum era și firesc, personalitatea Mareșalului Ion Antonescu, a ocupat un loc central. Au fost cercetate și publicate tomuri de documente din arhivele militare, s-au elaborat și au văzut lumina tiparului nenumărate volume, au fost întocmite mii de studii și cercetări publicate în perioada de specialitate sau prezentate în nenumăratele acțiuni științifice organizate de diferite instituții de știință și cultură.

Un rol aparte în aprofundarea cunoașterii vieții și operei Mareșalului, l-au jucat *Liga* și apoi Fundația „Mareșal Ion Antonescu”, construite cu multă muncă și migală de către o serie de inimoși întru totul consacrați cercetătorii ai subiectului, printre care ne simțim onorați, dar și obligați a aminti cel puțin pe: Iosif Constantin Drăgan, Gheorghe Buzatu, Florin Constantiniu, Ioan Scurtu, Valeriu Forin Dobrinescu, Alesandru Duțu, Radu Teodoru, Ion Măldărescu, Ion Coja... Cu modestie, adaug și numele subsemnatului. Acești cercetători au editat, într-un entuziasm firesc, și o revistă de istorie și educație patriotică, denumită după cum era de așteptat, „Mareșalul Ion Antonescu”. Din păcate publicația, de o excepțională calitate, a avut o existență efemeră (doar patru numere), ea având soarta subiectului său central Ion Antonescu, fiind pusă la zid și interzisă. A fost o grea lovitură pentru cei ce începuseră să colaboreze, îmbogățind bagajul de cunoștințe referitoare la Mareșal și exemplul dăruirii sale totale în slujba semenilor.

Tot acum (anii 2005-2015), noii politrucii, ajungând la frâiele puterii, în loc să-l cinstească așa cum se cuvine, au găsit de cuviință să-l catalogheze pe Mareșal, drept „criminal de război” și, ca atare, să ordone demolarea celor câteva busturi ale acestuia ridicate în diferite orașe ale țării, să schimbe denumirea străzilor care-i purtau numele, să interzică orice referire la rolul său în istorie, practic să-l scoată în afara analelor noastre istorice.

Nu insistăm pe acest subiect, care în profunzimea sa este relevant, faptele Mareșalului, chiar dacă în opera sa de redresare și salvare a țării, el a comis și unele erori, rămân dăltuite pe vecie în panteonul neamului, a doua oară el nemaiputând fi asasinat[1]. [1] Nota I.M. - chiar dacă unii încearcă să-l asasineze în fiecare zi, Mareșalul Ion Antonescu nu poate fi scos din istoria românilor, cum - și mă refer numai la unele personaje reprezentative ale națiilor lor - nici **George Armstrong Custer** nu poate fi scos din Istoria americanilor, nici Stalin nu poate fi scos din Istoria rușilor, cum nici Hitler nu poate fi scos din Istoria nemților, cum nici Dalai Lama nu poate fi scos din istoria tibetanilor, cum nici Mao Zedong nu poate fi scos din istoria chinezilor, cum nici Indira Ghandi nu poate fi scoasă din istoria indienilor, Wilson Churchill nu poate fi scos din istoria englezilor...). O făcuseră cu temeinicie comuniștii români ghidați de la Moscova, în perioada de după instaurarea regimului impus de Armata Roșie.

Lucrarea de față a fost concepută ca o continuare firească, revedere și reeditare a volumelor de documente publicate de noi până acum, ca rezultat al acumulării în intervalul de timp de la editările anterioare, a noi și noi izvoare, în special din corespondență și documentele operative ale Marelui Stat Major din diferite perioade istorice.

Am dorit, ca prin aceasta, să se întrească tabloul devenirii omului Ion Antonescu de-a lungul întregii sale existențe și a carierei sale militare de excepție. De la copilul Ionel, cum îl alinta mama sa doamna Baranga, care atunci când se juca cu ceilalți copii, își alegea numai roluri de mare răspundere, precum cele ale eroilor și marilor comandanți, dar și a unor soldați eroi ai armatei române, în Războiul de Independență. De atunci îi surâdea să-și asume răspunderea unor mărețe fapte de vitejie, de cele mai multe ori, așa cum rezultă din corespondențele sale, el întruchipând pe generalul Cernat, maiorul Valter Mărăcineanu sau colonelul Cerchez, cei mai mari eroi comandanți ai luptei pentru independenței României.

Era aceasta rezultatul creșterii și formării tânărului Ion Antonescu într-un mediu militar și patriotic desăvârșit. Atât tatăl său, căpitanul Ioan Antonescu, răpus de timpuriu de o boală incurabilă, erou al Războiului de Independență, cât și unchiul său, care s-au ocupat îndeaproape de educarea adolescentului Ion Antonescu, au ocupat locuri importante în ierarhia militară în epocă, Dumitru Antonescu fiind în 1891 șeful celei dintâi promoții a celebrei Școli Superioare de Război, proaspăt înființată.

Cu un spirit de răspundere mai puțin caracteristic vârstei, copilăriei și adolescenței, eroul nostru s-a aplecat cu multă ambiție și curaj asupra studiului și formării sale în carieră, după cum personal consemna într-un raport din 17 octombrie 1917, a următoarele studii: clasele primare; patru clase la Școala Fiilor de Militari (liceu militar - n.n.) Craiova și Școala Militară de Infanterie și Cavalerie; Școala Superioară de Război; Anul complementar la Marele Stat Major și Școala de Observatori Aerieni (brevetul cu nr.13). Ne simțim datori a adăuga că toate aceste cursuri și școli, ca rezultat al sânguinței și responsabilității adolescentului și apoi tânărului Ion Antonescu, au fost încheiate cu rezultate maxime, aproape peste tot el fiind declarat șef de promoție.

Odată cu obținerea gradului de sublocotenent în iulie 1904 și încadrarea în diferite subunități din cavalerie, cresc și responsabilitățile pentru tânărul ofițer. A avut de înfruntat - și s-a descurcat excelent -, furia țăranilor din Covurlui răsculați în 1907. „*Singur, doar cu șapte soldați, am reușit să împiedic furia răsculaților la porțile Galațiului și pătrunderea lor în prefectura județului*”. Era începutul afirmării în ierarhia militară, fiind de acum remarcat pentru calitățile sale militare și sufletești de excepție, dar și începutul înțelegerii și asumării marilor răspunderi față de Țară și Neam. După cu terminarea studiilor la înalta instituție militară de învățământ, Școala Superioară de Război (1912) și înălțarea la gradul de căpitan (1 aprilie 1913), încadrat fiind la unități operative de cavalerie, va fi tot mai insistent solicitat, la început la misiuni de instruire și educare a contingentelor, apoi chiar la acțiunile de luptă propriu zise pe câmpurile de bătaie ale celui de-Al Doilea Război Balcanic și al Primului Război Mondial.

Printr-o ambiție ieșită din comun și o pregătire teoretică de excepție, tânărul ofițer va fi folosit în statele majore, desăvârșindu-și aptitudinile de ofițer stat majorist de înaltă clasă, fiind caracterizat ca atare de șefii ierarhici, cu ocazia întocmirii memoriilor anuale de activitate. Cu o singură excepție, anul 1933-1934, toate caracterizările de serviciu ale lui Ion Antonescu, de la sublocotenent la general de divizie, sunt încheiate cu calificativul general „foarte bine” și propunerea înălțării în gradul superior.

În cartea noastră, am inclus o multitudine de aprecieri la adresa calităților de brav luptător ale tânărului ofițer. Aici, spre clarificare, vom folosi un singur exemplu, poate cel mai elocvent. Este cu atât mai reprezentativ, cu cât el vine din partea celui care, în anii grei ai războiului, i-a fost aproape, împreună, doi luptători desăvârșiți, formând un adevărat binom comandant = general de divizie, ulterior general de corp de armată, iar din 1938 Mareșal, este vorba de Constantin Prezan și ofițer de stat major = căpitanul, maiorul și locotenent-colonelul Ion Antonescu. Meritul alcătuirii acestui desăvârșit cuplu de comandă și stat major a fost al generalului Constantin Prezan, omul înțelept și răbdător, care a știut să construiască și să dezvolte acest tandem al experienței sale îmbinate cu impetuoșitatea, vigoarea, creativitatea, responsabilitatea și determinarea tânărului Ion Antonescu.

Iată exemplul. El este extras din foaia calificativă a maiorului Ion Antonescu semnată de generalul Constantin Prezan pe anul 1917, în calitatea de șef al Marelui Cartier General, iar maiorul Ion Antonescu, de șef al Biroului Operațiilor din Marele Cartier General: „... este un ofițer de o mare valoare, cu cunoștințe, vederi limpezi, energie, conștiință, forță de lucru și mult caracter. Merită cu prisosință pentru binele Armatei, a fi pus cât mai repede pe treptele mai înalte ale ierarhiei”. Astfel de aprecieri superlative sunt cuprinse aproape în toate foile calificative ale lui Ion Antonescu. Pentru perioada participării sale directe la războiul de întregire, încadrat fiind în marile comandamente (de la Corpul 4 Armată și până la grup de armate - n.n.), cel ce i-a fost șef ierarhic nemijlocit a remarcat îndeosebi curajul, abnegația, patriotismul, dăruirea și responsabilitatea asumării răspunderii soluțiilor celor mai îndrăznețe pentru desfășurarea în cât mai bune condiții a operațiilor planificate, având în vedere condițiile concrete ale câmpului de luptă. Așa a fost cazul în cadrul mobilizării din vara anului 1916 și a primelor acțiuni de luptă (Bătălia de pe Neajlov și Argeș sau Bătălia Bucureștiului), soldată cu prima mare înfrângere a armatei române pe fronturile întregirii naționale, apoi refacerea armatei (iarna și primăvara anilor 1916-1917) și a marilor victorii de la Porțile Moldovei (Mărăști, Mărășești și Oituz) din vara anului 1917 sau cea de a doua mobilizare din toamna anului 1918 și a treia campanie a armatei române încheiată în august 1919 cu eliberarea Transilvaniei, ocuparea Budapestei și salvarea centrului Europei de molima bolșevică.

Prin misiunile îndeplinite în funcțiile ocupate pe toată perioada războiului, numele său a fost înscris pentru vecie, alături de numele celorlalți mari comandanți ai armatei române din Războiul de

Întregire, precum: C.Prezan, E.Grigorescu, Al.Averescu, D.Praporgescu, C.Cristescu ș.a., dar și a sutelor de mii de eroi țărani, soldați patrioți în panteonul făuritorilor României Mari.

Cu sfârșitul războiului se încheia rolul prodigios jucat de binomul Prezan-Antonescu în înfăptuirea marilor idealuri ale unității naționale. A urmat perioada interbelică (1919-1939), care îl va consacra pe Ion Antonescu nu numai în domeniul militar și diplomatic, dar și în cel politic. Ocupând în continuare posturi de cea mai mare însemnătate în ierarhia militară și apoi cea politică, Ion Antonescu s-a manifestat cu aceeași abnegație și răspundere, contribuind prin acțiunile sale, la consolidarea statului național unitar și mai ales la întărirea armatei și a capacității de apărare a țării.

Mai întâi, prin participarea sa la Conferința de Pace de la Paris din 1919-1920, unde asumându-și răspunderea argumentării drepturilor noastre asupra teritoriilor răpite din trupul țării, va elabora într-un timp record și va pune la dispoziția Conferinței, broșura: „Românii, originea, continuitatea, drepturile și obligațiile lor”, neprețuit îndrumar de cunoaștere a poporului român și a drepturilor sale milenare asupra pământului pe care s-a zămislit acest neam. Concomitent cu participarea la Conferința Păcii, guvernul român l-a însărcinat pe colonelul Ion Antonescu cu rezolvarea unor situații rămase litigioase încă din timpul războiului. El are meritul de a fi încheiat problematica „reparațiilor”, a lichidării datoriilor de război, a raporturilor cu Polonia vecină, devenită principalul aliat al României din 1921. Din 1922, de la comanda Școlii Militare de Cavalerie de la Sibiu, a fost numit atașat militar al Regatului României la Paris și apoi la Londra și Bruxelles (1923-1926). Își va desăvârși astfel, calitățile specifice necesare unui bun diplomat militar.

Revenit în țară în toamna anului 1926, i s-au încredințat sarcini de mare responsabilitate, de la comanda de regiment de cavalerie la comanda legendarei Divizii a 3-a de Infanterie, apoi la comanda celei mai înalte instituții militare de învățământ, Școala Superioară de Război și la șefia Marelui Stat Major, iar în 1938, ministrul Apărării Naționale.

Cea mai costisitoare dintre funcțiile militare deținute, atingând maximum de responsabilitate, a constituit-o pentru generalul de acum Ion Antonescu, cea de subșef al Marelui Stat Major, cu delegație provizorie de șef al Marelui Stat Major. Prin funcția în care a fost numit la 1 decembrie 1933, sarcinile privind grabnica pregătire, instruire și dotare a armatei, în condițiile agravării situației internaționale și creșterii pericolului de război, după 30 ianuarie 1933 au impus o angajare plină și plină de responsabilitate a tuturor factorilor responsabili, de la Rege, Partidul Liberal aflat la putere prin guvernul Gheorghe Tătărăscu, vârfurile armatei și celelalte forțe politice naționale.

Ion Antonescu a fost primul care a trecut la elaborarea grabnică a unei noi concepții de apărare și întărire a armatei și a tuturor celorlalte elemente (avem aici în vedere, în special, crearea unei industrii de apărare și a unor alianțe militare trainice și viabile). Din păcate, și atunci, ca și acum, guvernul nostru nu au fost la înălțimea cerințelor momentului și în loc să îl sprijine, au urzit cu nevrednicie împotriva celui ce cu o totală dăruire de sine, se consacrase trup și suflet îndatoririlor sale patriotice. Dușmanii săi reușesc să aducă chestiunea conducerii Statului Major în Parlamentul țării și apoi, în cârdășie cu regele playboy, să-l înlăture pe Ion Antonescu de la șefia Marelui Stat Major.

Ion Antonescu nu era însă omul care să cedeze cu una cu două și, în consecință, înaintându-și demisia, el atacă fără scrupule atitudinea delăsătoare și lipsa de preocupare a Regelui față de instruirea și mai ales dotarea cu mijloace moderne a armatei. Sunt de acum arhicunoscute pozițiile adoptate la preluarea șefiei Marelui Stat Major de către Ion Antonescu cu privire la starea precară a armatei, cauzată de: haosul pe care l-a produs legislația numeroasă, improvizată și nearmonizată, rău studiată și rău aplicată; hidrocefalia și birocrăția care s-a dezvoltat și se dezvoltă în detrimentul corpului principal al oștirii; servituților de tot felul care au supt toată seva și care au sporit și sporesc continuu în detrimentul armatei pe care se sprijină cu adevărat apărarea națională și care astăzi primește resturile și chiar deșeurile națiunii: bugetul rău studiat și rău aplicat; lipsa unui plan de ansamblu al pregătirii statului pentru apărarea lui; lipsa unui plan propriu de organizare, dotare, de încadrare și de pregătire de război adoptat condițiilor generale, nevoilor și posibilităților actuale; lipsa continuității în toate ramurile de activitate care privesc direct și indirect vastul organism de care depindea apărarea de astăzi și de mâine a statului, puncta generalul Ion Antonescu într-un studiu întocmit imediat după preluarea comenzii Marelui Stat Major. Și studii de o asemenea manieră au mai fost întocmite la Marele Stat Major și

înaintate Ministerului Apărării Naționale și monarhului. Toate s-au lovit ca de un zid de obtuzitatea și lipsa de interes a unui rege denaturat și camarilei sale de slugi și trădători de țară.

Ba mai mult, Ion Antonescu avea să facă obiectul unei tentative de asasinat încheiat într-un final, prin arestarea sa și reținerea cu domiciliu forțat la mănăstirea Bistrița din județul Vâlcea.

Punctul culminant al asumării răspunderii generalului Ion Antonescu față de soarta țării, s-a manifestat deplin la 6 septembrie 1940, când în condițiile precare în care se afla țara, triplu mutilată, regele îl cheamă și cu toată dușmănia ce i-o purta, convins fiind că generalul era singurul în măsură să salveze ce se mai putea salva, îi încredințează conducerea statului. Lipsit de sprijinul principalelor forțe politice, după ce a impus abdicarea regelui Carol al II-lea în favoarea fiului său Mihai, Ion Antonescu s-a angajat cu responsabilitatea-i cunoscută, pentru patru ani la conducerea autoritară a statului, urmărind în special refacerea internă și mai ales pregătirea pentru a participa cu armata sa, la războiul pentru reîntregirea granițelor și refacerea României Mari.

Regimul politic instaurat de Ion Antonescu în toamna anului 1940 a fost un *regim de autoritate* personală, colaborând într-o primă și scurtă perioadă (septembrie 1940 - ianuarie 1941) cu „Garda de Fier”, bazându-se apoi pe o serie de generali, ofițeri, economiști și oameni politici puși cu mare greutate la dispoziție de partidele istorice.

În planul politicii externe, generalul Ion Antonescu a aderat, în noiembrie 1940, la Pactul Tripartit, alianță politico-militară imperialistă, alcătuită din Germania, Italia și Japonia dar care, după părerea sa, îi garanta la sfârșitul războiului mondial, refacerea granițelor țării.

În vara anului 1941, când izbucnește războiul Germaniei împotriva U.R.S.S., responsabilitățile militare trec pe primul plan, Ion Antonescu odată angajat alături de Germania, primind cel puțin de fațadă, comanda Grupului de Armate Ion Antonescu (Armata a 11-a Germană și Armatele 3 și 4 Române) mare unitate strategică constituită în vederea participării la prima parte a Marii Conflagrații, respectiv eliberarea teritoriilor naționale răpite din trupul țării în vara anului 1940. Ceea ce este discutabil, rămâne angajarea țării și armatei sale în anii următori la campania militară a Germaniei pe teritoriul Rusiei Sovietice până la Stalingrad, Caucaz și Stepa Calmucă, chiar dacă în fața Tribunalului Poporului la procesul din 1946, ex Mareșalul justifică, prin prisma principiilor strategice ale acțiunilor militare, că odată angajat într-o alianță militară ești dator a lupta până la capăt, alături de cel cu care a făcut alianța.

Războiul însuși, cu toate etapele și atrocitățile lui a reprezentat, de asemenea, încă un prilej de afirmare a responsabilității și angajării Mareșalului și a colaboratorilor săi, în slujba interesului național.

După cum reiese dintr-o serie de documente de arhivă, lăsând în țară la cârma guvernului pe Mihai Antonescu, Prim Vice Președinte al Consiliului de Miniștri, generalul și apoi Mareșalul Ion Antonescu, îmbarcat în trenul „Patria” s-a aflat pe front, pe toată perioada războiului eliberator (1941), în punctele cele mai fierbinți, supraveghind și coordonând personal principalele acțiuni de luptă ale grupului său de armate.

Catastrofa militară a României din iarna 1942-1943 de la Stalingrad avea să aducă profunde schimbări de atitudine în comportamentul Mareșalului. Esențial rămâne faptul că Ion Antonescu a înțeles că Germania pierde războiul și că, după cum îi transmitea generalului I.Șteflea: „*trebuie să facem în așa fel încât să nu pierdem și noi războiul nostru*”. Iluzii deșarte pentru că, în plină campanie de căutare a unor resorturi viabile unui asemenea rezultat, trădat de unii dintre colaboratori, va fi arestat de un rege imatur și iresponsabil și predat armatei sovietice. Dus în U.R.S.S., a fost închis la început împreună cu colaboratorii săi apropiați, în condiții deosebit de bune într-o casă de vânatoare de la Galițin, iar după înfrângerea Germaniei și sfârșitul războiului, au fost mutați în închisoarea de drept comun de la Lubianca. În această a doua perioadă de detenție, deținuții au fost supuși unor îndelungate interogatorii de către SMERȘ [Смерть шпионам (Moarte spionilor)], Ion Antonescu fiind audiat chiar de șeful acestei instituții militare de informații, Viktor Semionovici Abakumov.

Lotul Antonescu (pe lângă mareșal, Mihai Antonescu, generalul Constantin Pantazi, generalul Constantin (Piki) Vasiliu, colonelul Mircea Elefterescu, Gheorghe Alexianu - fostul guvernator al Transnistriei), a fost apoi predat la dispoziția improvizatului Tribunal al Poporului de la București pentru a fi „judecat” sub regie străină. Lotul Mareșalului este adus în țară la 6 aprilie 1946. Între 6 și 17 mai 1946

s-a desfășurat „Procesul mării trădări naționale”, finalizat cu condamnarea la moarte a celor patru acuzați drept „criminali de război” și „vinovați de dezastrul țării”.

Pe parcursul ședințelor tribunalului, Ion Antonescu a dat dovada supremei sale asumări, luând asupra sa răspunderea întregii guvernări, cu excepția crimelor. Încearca, astfel, să ușureze situația colaboratorilor săi cei mai apropiați. Masacrul a fost executat la 1 iunie 1946, în închisoarea Jilava, în locul numit Valea Piersicilor, cu o zi înainte de a împlini 64 de ani a Mareșalului. Au căzut atunci, prin măcelul comis de un odios pluton de execuție improvizat din gardieni publici, Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Constantin Alexianu și generalul Constantin (Piki) Vasiliu. Ultimele cuvinte ale mareșalului: „*Trăiască România!*”, vor dăinui peste veacuri în conștiința generațiilor ce vor urma.

La locul unde au fost executați cei patru mari patrioți, prin eforturile supraomenești ale generalului Dumitru Popescu, aflat în anii războiului cu gradul de locotenent, în slujba Mareșalului, membru în organele conducătoare ale Ligii „Mareșal Ion Antonescu”, a fost ridicată în anii imediat după 1989, o impresionantă cruce comemorativă, pe care am prezentat-o pe coperta întâia a acestei lucrări. Am socotit că măcar așa, crucea lotului Mareșalului va intra, simbolic, alături de eroii ei în veșnicie, pentru că altfel, fizic vorbind, monumentul de la Jilava a avut aceeași soartă, ca și cele câteva busturi ridicate spre cinstirea Mareșalului după 1989. A fost demolată samavolnic, cu buldozerul prin anii 2000, la intervenția insistentă a unor lideri ai comunității evreiești (conform informației obținute de la domnul Șerban Alexianu fiul lui Gheorghe Alexianu - unul dintre cei patru „executați” la 1 iunie 1946).

[1] Notă Ion Măldărescu - Chiar dacă unii încearcă să-l asasineze în fiecare zi, Mareșalul Ion Antonescu nu poate fi scos din istoria românilor, cum - și mă refer numai la câteva personaje reprezentative ale națiilor lor - nici **George Armstrong Custer** nu poate fi scos din istoria amerindienilor și a coloniștilor americani, nici Dalai Lama nu poate fi scos din istoria tibetanilor, nici Stalin nu poate fi scos din Istoria rușilor, nici Mao Zedong nu poate fi scos din istoria chinezilor, nici Hitler nu poate fi scos din Istoria nemților, nici Indira Ghandi nu poate fi scoasă din istoria indienilor, nici Wilson Churchill nu poate fi scos din istoria englezilor...

Aranjament graphic - I.M. pentru Art-Emis